

Yenbert je bil an fant, ko ga ni bilo nei strah, in je reku, tolk kajta hom iou posuet, de hom previzan al' je strah al' ni. On se je podau po svet, in pride do jens meznarja, ga pros za jerserge: - var na moru met kjer nimate ke lezet, je rebu meznar, in on mu odgovori: sej jaz nisem nei ablih, lezim kjer je, me ni nei strah. No ce var ni strah, hote pa sti v ~~to~~ ^{kar nar} lezat, on je djan: sej ho glik prov, ko prave de strasi not. Zdej je iou kje in je zarjav, ko je bla ura anajt so parsel duhov not v karnar (v karnar so deval nega dni mertvih iz kopane kosti) in so tiste kosti oheral in glodal; koker je on vidu, tako je tud delu. Zjutrej ko je meznar parsu mu je karnar odklene in ga je opria: iou: al' te je blo kej strah? - Kakaj me ho strah, sej ni blo nei posetni ga; nekej eldi je parsel so pa tiste kosti glodal in oheral, potlej sim jem pa jaz tud pomagov; potem mu je reku: vam so zahval in epa za jerserge, zdej grem pa naprej, de najdem tak krey, del me se kej strah blo. On je iou ev dan naprej, zveer v mro pride do jenga meznarja, ga pros epa za jerserge, in pa del ga vtek krey djal lezat del ga blo kej strah. Meznar prav: jaz ti dome namorn glik takga kraja ist del te blo strah, ti ce ois del te blo strah pojdi v uno cerku, tam noljedni ziv 1 clok ne oblezi. - Prav no prov je tako, ce res tako strasi; potlej je iou meznar znim, in ga je v cerku zaparu, in mu je reku: le vari de na hor kej skode per cerku naprav, de na hor kake urate razplomu, hote ho zaiel strah it. - Glik var hi jaz vidu kakien je strah, del lin previzan al' je al' ne. Zdej gre meznar fort, on se pa v prutho uleze in zarpi, ko je bla ura anajt se zhandi, so ze sveie po cerku gorele, vid anga moza ko je po cerku hvodu, in se sproo quor v velk utar in je za, cev suetnikke duol metat; hmal je podaru var utar in potlej je duol h tem iou in ta ga je vpraov: al' vam pomagam? - Se pomagej de hova pred fertik. Zdej se rois sprav vstram utar in ga var hmal poljere, molej pa udrujga gre, in je ta pred tri razmetov koker un jenga. On se ozne duol iz utarja, pa vid tistga moza brez glave, pa misl de mu je jo on odlev in je iou duol in mu je reku: var nisem vidu kdaj sem vam glavo odlev. Tu je jo hiter zaiel jerskat po tleh, kje je, del' mu jo nazaj dau. Pa je blo nei glav, po ure jendrug podobne, ko so od suetnikov pred popavle. Ni jo mogu pred najd de je ura duonajt odhila, in zdej je iou moz de ni vidu al' je iou vloft al' vzenbo, in potlej je v tiste prutho duol legu in je lezov tolk kajta de mu je meznar parsu odklopit, koker hi ter mu odklene ga vpraia: al' te je blo kej strah? - Ja koga me ho strah, ob anajtih je parsu an velk moz in je po uri cerku sveie uzgar, in potlej je iou quor v velk utar, in je zaiel suetnikke duol metat, koker jih iz velga utarja zmeie, je parsu duol hmen in jaz mu neim: sej vam grem pomagat! prav: sej je prov de zrei hova pred fertik, in potlej sem jaz pred razmetov tri utarje koker un jenga, in potlej se ozrem duol iz utarja in vidim moza brez

glave in pravi: možj jaz nisem vedu, de sem vam glavo od,
hev, pa nisem nobjlene antvert od moza volin, jirem med metnikov
glavam negove no jo nisem mogu urajmet, zdej se oznem ga na
in kol nikjer ni hlo, ko je ura dovanjst odhila. Tulej meznar zarolant,
lump kaj si ikode naredu, ko si tri utarje razmetov! Prav: sej je tu
un! prav meznar: tvoje so govar, un, pa ne. Mu hiter urate zalapu,
tre in po elvi leti prav, de ga hojo perje in zvezal, Ma je pa taajt
urate, razlomu in zlejzov, cev dan je naprenehama naprej letu laien
in zjeju, ko si ni upov jer v kako got ortarjejo deluhiv jert volin,
Zveier pride do jenga kmeta, ga prós za jer perje in za ueerjo; duon
ne nisem nei topel ga jedu, ko si nisem upov jed in kamer prort, sem
kar naprej letu. Kaj pa, prav gospodas: al ste koj pokradd? al kaj
ste narvil? — On mi upov povedat kol k je ikode naredu, zato je he,
revo zvev in je rekha: jaz sem tist k me strah ni, hi se rav previzov
al je strah na met al ne, za to hi na takim kraj rad liezov kjer
strahi. Kmet prav: tamle v ut vrenle hvil je takha grašina de stra
si, tam ze nei let nobjeln ^(stavk) na preliva, — Pravno prav je tako za me
Kmet prav: pejmo zdej h ueeri! pa grejo, ko se na ueerjajo prav mla
vini: zdej moram pa jer de hom vidu al je koj strah al ne tam u un
gravin. Gospodar prav: ce se živ ustanoi mori juter zjutrej nazaj prid!
de hor povedou kóko je hlo. On je sov in ko pride kje so hle urate od
dokraja odparte, in gre quor in duol no gantkih so hle ure urate sor
uinrik zaparte in zaklenene, gre naprej, pridena hof, tam je hla ana
sterna in poroda zraavn, on roien uole na zaga in je jo piv, gre na
prej na drugih uratih pa noter, and je hla kuhna, not na ognis
je hla skleda in nekej moke not, jo pogleda prav: glich za podmet
je jo, se kol okol rjebe pogleda urajma ipch in soli, in pa pis kes,
pa tuv nekoj daru in kresala; in si mist, to je pravza menep
pravlen de s hom podmet | rovk, moirnik, struklavka, zjeja
Kuhov. Nzame piskes in gre ponovo na sterno, jo na zaga in
gre nazaj, perstav piskes in zav kar, pa darue niso vtle splen
nam gorel, miril si; sej sem vidu de so ruhe, pa uambler ne go
rijo; ob anajstih je kiron zavrev, in onje strukole vru not v
v kiron, de je podmet skuhov; tulej koje podmet zaripov je
nekoj gvor v rajfenk zavvil: vargu hom! ta prav: varz hu,
vii ram de na me na hor in no v rovk! Pauba je itouevha nuoga
duol; on jo pogleda jo jez rame varze, in jo rjere no hof in reie
pram: pre raztargejte to savhariko nuoga! Pre so jo popall in
raztargal. On je sov nazaj v kuhno, in ni hlo nobjerna postat kavci
od nobjere reii. Zdej je hlu rovk kuhna, ga no je, in potlej je
sov lei na ognis in je zaprav, lezi zjutrej do helga dne, potlej se
je zlumbu, je ustov, se je naprav in je sov h tistno kmetu nazaj,
ga v prava: kaj koj vidu per grašin? on odgovori: Mo sem
móie kje pariu so hle uezne urate dokraja odparte, in te dne
ga pa ruzen jernih ure zaparte in zaklenene, in te odparte so
hle na hof, tam je hla sterna in poroda zraavn, jaz sem hlu
zenj sem uole nazagov in sem jo piv; in sem sov naprej no
tistno hof, sem pariu vjeno kuhno, to je hlo fleten perprav
len za rovk kuhata, je hla móha, darue, kresal, sov in ipch.

in posoda kar je bilo potrela; vzajem pisker, grem po vode
na steno, jo na zagam in grem nazaj, jo per stavna in zavbar
pa uogin ni otu splemenam goret, kar helj čaru je goret; sem
sam med rako mislu: kaj je to? sej se ble čarue in trerke rube, pa
noče ~~goret~~ splemenam goret; ko je bla ura anajst je voda
zavrela, in sem triter strukelce v krop uru, in sem zme
sov in nazaj perstav de se je skahov, zvoj zavpije quor v
rajfent; vargu hom! sem djan, le varz ^{huj} sam de na me nahor
in pa ~~ostalo de mi roba se razlizes~~ v roki, talaj je padla
iloverka nvoqa duol, jaz sem jo pa pobrav, čez ramo djav in van
na hof nesu sam in sem jenu rekul, pre razlarzejte to ravhar
sko nvoqa, in so jo pograbil koker levi, in jaz sem sov nazaj
v kuhno in sem pojedlu podmetene, potlej je hlo ure misn,
noljenga poslutka od strahu nei, sem se na ognise duol ulelju
in zarpar, de sem lezov de helga dne, potlej sem ustov in sem
sov sam. Kmet mu odgovori: se nijen se duober zeli ko si ta
tako korajzen de te strah nei ni. Prav: sej to nei ni, koga
hom pa kar, ce mi nvoqa duol z rajfentka varze jo pa poljere
in van njere de jo pre raztargajo. Kmet mu odgovori: ce kor
otu drev jel, ustan to ti vam jest in kvater. Prav in labori: ce
mi hote mel, in jest dajal urak nei ~~pa us goret~~ ^{temer} lezins. Huel
ce kor se na ueerzajo gre spet kje k tait grahir spat, so ble glis, tako
urate od parte koker predri ueer, gre na hof in glela kje je iterna, pa
jo ni moqu urajmat, nei na more poznat kje je stala, čit ga
je zerald (zmotel) in je mislu: gotov je se kak hof kje dreg, de je
tam iterna, in gre naravnost in pride v tito kuhno koker je pr
de nei kuhov, pa arajma nekaj nei noke in rpeha, in si mi
et enroj hom pa zganca kuhov, ho pa quiren huj koker noč. Zalog
uzame pisker in gre vode jiskat, gre na tait hof koker je mislu
de je iterna, se mu je pa ure naznan ziel, je volu tam ukol,
je vanter an star korit najlu, ko je zje mar nara po nenu, an
nizi pogleda, je zamerkov pipo ko je bla tud zmadam obrasene,
je jo plohoj koho hri dala odpret, jo odpre, je tje hla proo čista in
histrta voda, ko jo na toč jo njere v kuhno in zavkar in perstav, pa
helj po čas je goret, ce je helj čarue quor devou helj po čas je goret in je mi
slu quiren ho nroj velik huj kje hlo noi, koho hom nroj zganca kuhov
ko je tako slaj uogin. Huel je ura anajst lila, voda je hiter zavrela,
on je moko zaru, ko zaruje je spet itirov itimo: Vargu hom!
prav: hujic varz sam de v zganca na hor in pa v me, padla
je iloverka nvoqa duol iz rajfentka. On je hiter poljere in njere
na hof in nei prem in nraikam; pre in maika raztargejte to
ravbar ~~ko~~ nogo! Pre in maika so jo tako popadit de je hlo
kar uin vid, on je pa sov nazaj v kuhno, in je zganca naprou
in pojedlu. Potlej stit uris quor v rajfent in mired kaj tu hlo,
gre po sten quor in pebla, pride do jernih urat in jest preuj od
pre, je hiv pa klui od quotroj, in tam na niz je vidu sveio in
lukue, jo uzje in lukue odpre in ljere ko je zapisan: Prelju
li perjatu ti! koho hor sveier jen kret, noi si takmazma
gov, ko si jenu malo jest, moj hor pa zmani nuzjo, kosi
jenu nei za jest! On uzje sveio in gre po ureb uinrit
pa so se urake urate od parte, not je hlo talt blaga de se je kar
zarzen, se je spouu ko je volu pograd ko se ble ure urate tarbo

Zaprte, zloj pa de ure odhlene gre v kjer imer vje lohka,
hne na ta spolni gank, pogleda v kevdre so hli not sami kam
nit sod in povn vina v njih, Pride Noto zalni ga kevdra, na
ga nikakor ni mogu odpret, uzame zelezen kladu, je zalno ter
do potistih vratih razhizat, in jeh ni mogu nei nikakor odpret
in oprat, Zloj si je spovne: nej grem pogledat v lukve, ce smem
po vratih stem katam tovit; gre in pogleda v lukve, je ana zenska
na vrata potarkala in ta veic: le not! Vna ni hiter not parita,
on je quor skocin in je sveic uzav je vrata odperu, zamer kajzen
sko ko je hla pov zenska pov kaja, vna ga je hiter ogovorila in
mu je rekla: Maleni tako si ti sreien de ga svet ne zamore! oprav,
zakaj? vna odgovori: ti hoj reri nyene in celo dezzelo; in zloj ga je
vona mislila objemat; on se ni, justu in mu je rekla: sreien si
kor se tako zalavrov! Zloj se mu zghila, in on je sov izimra dovol
po stengah, in potlej gre gleiat po hlevih, vrazma uso zivino kamnito,
in tud odzumej prarine je velikih takih kamnov vidu de so elie o
kamnen, om nisl; to je mogu ta clark velik za te reii dolit kjer
jih je naredu iz kamna, Zloj je hio van in on gre k tistno vnetu
in kmet ga prasa: kaj pa koj nioj vidu? al te je hlo koj strah
alne? — Ga, koga ne hostrah, pa tud nei drugje nisem vidu, koker
ster ne ni hlo na tistem hof, Zloj sem mislu de je se kjer drug hof, grem
v kuhno in pa nazaj pa urajmam an star korit var zmaham abra
sen, pa na toicem volu in grem v kuhno zav kerm in perstavu, hlo
je pa vrake veii an mal veii, de sem lohka izgane kuhov; pa vogen
ni jemu voljenga verda del hie quoru, kar an mal zelenga plemena
se je potegual iz daru; ko ura anaizt odhije je roien zavrel in
zarajem moke, tudaj zavrije nekaj v rajfenk, varquhom, jaz pa re
iem, le varz hudi sam de vme na hoj in pa vzgane, padla je ana
iloveika nroga dovol, jo poljereu, derem iz ramo, njerem vana
na hof prem in maikam, pa so jo raztargal koker lev; jaz sem
pa sov nazaj v kuhno, sem jedu izgane, ko so hli perpravlen za me
ko sem jeh skahov; puol sem pa mislu: nioj moim jed an mal
pogledat po cinrith, uzgem tresko, grem quor posten, pridem do
jenga imra, pa sem ga kar lohka odperu, odznotrej je pa hluu
na miiz je hlo pa sveia in fotoh bukue; uzgem sveic in v
lukve pogledam in ljereu; perjatu koko si ti sreien, nioj njemu
an mal veii jest, pa tud tolk huj ti hoj; grem po vrak cinrith in
potlej spovnem v kevdre moim tud jed pogledat, pa grem je
hlo pa povne kevdre sodov na vri so hli vhamnen, sam jed in se
ni otu odpred, hie je tam an zelezen hat in sem po vratih zga
iev zivim razhizat, pa jeh nisem nikakor mogu odpret, grem
vimer v bukue gledat, komej noter pogledam, je zje ana zenska
na ~~vrate~~ ^{vrate} potarkala, pa pravu, le not, pa ni precej parila,
sem sov odpred, ko sem jih odperov mi je rekla: sreien si
mladeni, pa sem se jo an mal vstrav, ko je hlo pov zenska
pov kate, vna mi je rekla, sreien si ti in celo dezzelo, in tud
jaz znavn, nioj si precej prestav, juster veier hoj pa se veii
in zloj me je rajtele objemat, in jaz sem si ji pa odmitov
je pa spet rekla, de sem prav naredu, potlej mi je pa rekla,
nej po hlevih holk je zivine vhamnene, in pa eldi ubol
prarine, potlej sem sov pogledat sem mislu holk ane kajz

reči hom dolin, ko je vse iz kamna varjen, Potlej reje
 dan narevu in reči sou nazaj sam. Kmet prav: ali revo gre
 ne. Zvečer gre spet in kmet mu naroči: ^{vidu} morš, prid juterzu
 trej nazaj, de hor povedov koka in kaj! On je sou in pride v
 grašino na tist hof, tam je bla fleten sterna, koker ta paru veier,
 in mišl: zdej greim pogledat v kuhno, če inam not tuđ uso voreng
 tarkukat. Gre v kuhno in vsajma doost za skuko perpravlunga
 ram mei rabej mišl: te moke je doost za vsajga korenjaka. Vja
 me pisker, gre po uovo jo natoi, nazaj rjere in perstav, gorot spet mištel
 do anajstih, tadej je voda hiter zavrela, on je zganee paru, in tadej se je
 spet vglasil quor v rajfent: padau hom! - Tad heudi sam de na
 hoš na me in pa v zganee! Zedej se zaveti en keruav mož var ob
 torgan dovol. Mladeni prav: al se naspravš spot! triket zjennu ~~padou~~
 gm. Mož je hui pa kar tih, ni voljene antvert dav. On ga je
 za pete popadu: cakej hudič te hom pa van ulejkū! te hom pa
 dav pram in maikam! On ga pograb ~~za~~ njere van in reie: pre
 in maikhe raztergajte ga! On gre nazaj v kuhno si zganee sku
 ha de jih je jedu; otem pride dvanajst mož v kuhno in so se kar
 vhol njega ostojit in ga gledal kje zganee jedu. Jedn prav: dej
 ti mjen an mal! On je hui pa kar tih in jedu je; tako roga
 vseh dvanajst pravil, pa je kar movčov in ni otu voljennonei
 dat, in tuđ antvert ^{ne}. Zdej ga je jedn teh dvanajstih mož tako za
 uh vrekov de mu je klaluk vta drug kot zletu; on zganee po je, pa
 ga gre pobrat in ga na glavo dene. Zdej mu reiejo možje: lor pa
 sou znam v tist kevder ko si moš zlatam povratih touku! potlej
 grejo za jennu drugim, on pa za nem. Ja paru mož ko je jersu v
 kevder, mu je ponudu, če ois lastkiga aha; ta drug mu je ponudu
 vrehovga; ta tret mu je ponudu čerpe, lanenga, četert mu je ponu
 du čerpe; ta pet mu je ponudu kruške; ta šest mu je ponudu je
 imeni; ta sedm mu je ponudu rez; ta osem mu je ponudu
 usenico; ta deset mu je ponudu frajlo; ta doret mu je ponudu
 zlata; ta enajst mu je ponudu srebra; ta dvanajst je pa reku;
 Zdej pa če si ne zlijereš med tem reini nekej te hom kar vhol
 perneru! on je kar movčov, mu ni voljene antvert dav. Koker
 hi ga hui memu mahent, je pa zvečta ura dvanajst lit, in mož
 je so se olesnil in so iti za jennu drugim iz kevdra, in on mišl
 kaj so bli to za jen elije, nar harz so bli rav lavi, Bro' en gre quor
 nazaj po tistih stengah, zdej ga je srečata ^{tita} prinijezna in dja; pre
 ljul moj mladeni! Kolk let je bla zemlja v hleta in jest in elade
 zjela, ti si hui tolk vrieč de si nas rešu, zdej lor krah jaz pa
 kraticea, in peji poglej kolk je dnarja! Zdej sta ota pogledet
 po grašini, so mu vsi ili naprot in pe čast skazovat, in puslej
 ga je spravla dovol vstale, de je pregledov zvinu kje bla ura živa, se
 mu je čudn zdej ko je predn dan bla ura v kamnena; potem ga je
 pelala quor vimer in pelentnar je jennu ^{trajšo} zjennu perpravlen
 za njega, Zdej so napravl ohet in so bli doobre uole de je kej.
 Potem se je pustu pelat h timo kmetu, preiej zunej grašine se
 mu je vse naznan zdel, ni vedu kod li sou do tistga kmeta
 iist ga je zeral (zmotil); ko se je po mest pijlov so mu
 elije čast skazval. Ko zunej mesta pridejo, je ana mejkna gra
 šina tam stala in je kmeju djan; cakej tukej imam jaz nekej
 zagovoril! Koker krah iz kouje rudi, mu grašinjaz naprot

pride, mu roko poda in reče: slinjo kralj nej grejo
an mehen nôt v grarino! On je pa reku: mene ni trebe
vihat, jaz sem tist popotn kime strah ni llo, zdej sem
reča celo vezjelo, mesto in grarino, kje llo vse v kamnen
krite vi vickil, se je izdana, se noljedn živ clokhi noter
ne prebiva, zdej sem pa doliu za lon kraljestu no privo
izjzno; in ga se prara, kolk tute tri ueerje velajo, pa mu
grarakh reče, se nei ne, ga ni srebra ne zlata del ga jaz
vzev, zdej se je naša vezjela uzvela, loh ve kolk tarznt
let je martva ležala. Kralj reče: prejub perjatu! rejte zma
no! v moij miest tam bom naprav ano gostovanje!
Ni se mu berzmagal, pijelov se je znim na gostovanje
in je per nem se danasen ce se žvite?